

maafte de 3,000 Kroner ikke saa daarlig givne ud.

Med Hensyn til § 9 skal jeg erkende, at det er i højeste Grad tidssvarende og i høj Grad nødvendigt, at der bliver truffet Anstalter til, at man kan blive af med Læger og Apotekere. De fleste have vistnok inden for deres Erfaringskreds hørt om Scandaler baade i Læge- og Apotekerverdenen. Det har været trist at se paa, at disse Folk have kunnet begaa næsten, hvad det skulde være, uden at man har kunnet faa Nam til dem. Derfor erkender jeg, at det er et overmaade tidssvarende Spørgsmaal, den ærede Justitsminister her vil løse. Man har set, hvordan det er gaadet i saadanne Tilfælde, hvor en Læge har været anklaget for at slaa en Mand ihjel, noget, som for øvrigt ikke passerer saa sjældent. Der forelaa i et bestemt Tilfælde forskellige Ting, som tydede paa, at noget saadant der forelaa, og jeg nævner udtrykkelig det Tilfælde, fordi det allerede vil være ærede Medlemmer bekendt, da det var en Mand, som var Medlem af den lovgivende Forsamling. Nu er det naturligvis altid vanskeligt for Rædgfolk at dømme sikkert om, hvorvidt en Læge ved sin Kur virkelig har berøvet en Patient Livet; men der forelaa dog her meget bestemte Anthydninger derom ogsaa fra lægekyndig Side, og hvis vi havde haft en saadan Institution som den, som den højtærede Justitsminister her foreslaar, vilde en saadan Læge uden Tvivl være bleven stillet for en saadan Institution for at gøre Rede for sin Sag; men som Forholdene nu ere, vendes Sagen paa Hovedet. I Stedet for, at denne Læge skulde have været under en forsvarlig Retspleje, vender han sig imod den, der har meddelt Scandalen, og faar Dom over ham. Vedkommende Læge gør sig saa en ganske klækelig Indtægt ud af den Sag. Jeg vil just ikke sige, at det er Pengeafpresning; men det ser dog højt aparte ud, at en Læge, under hvis Hænder en Patient dør under Omstændigheder, der tyde stærkt paa, at det har været Kuren, der har foranlediget Dødsfaldet — at en saadan Læge kan benytte dette til at staffe sig en ret klækelig Indtægt; den her nævnte Læge tjente 3—4,000 Kr. paa den Sag. Jeg erkender altsaa, at disse Regler her i § 9 ere i allerhøjeste Grad paatrængende; det forekommer mig rigtig nok, at den højtærede Justitsminister har været noget for ængstelig over for Lægerne. Det synes næsten, naar man læser Stykket 3 i § 9, som om den højtærede Justitsminister dog ikke rigtig ved, om han tør binde an med Lægerne. Naar der opstaar Spørgsmaal om, hvorvidt en Læges Forhold er af den Bestaaffenhed,

at han ikke kan fortsætte sin Virksomhed, hvad saa? Ja, saa sætter man ham ikke under Undersøgelse, nej, saa kalder man først Lægen frem, og han kan saa give en skriftlig eller mundtlig Forklaring derom. Og selv om Spørgsmaalet kommer til at staa saaledes for Sundhedsraadet, at denne Læge ikke bør praktisere længer, stiller man ham ikke straks for Domstolene; man spørger ham: Dnsfer du, at denne Sag afgøres af Ministeriet eller af Domstolen? Det forekommer mig at være et alt for stort Hensyn at tage. Nu ved jeg vel, at i vor Tid holder man særlig sin Haand over Lægerne. Lægerne ere blevne en Slags „Ror mig ikke“ i mange Forhold. Men naar Sagen er saa alvorlig, at en Læge har gjort sig skyldig i Forhold, som kunde begrunde, at man fratager ham jus practicoandi, saa synes det mig, at dette er at tage med alt for bløde Hænder paa ham. Saa synes jeg nok, at den højtærede Justitsminister kunde instituere en hurtigere Retsfølgning imod ham end den, der her er foreslaaet i § 9. Ogsaa dette tillader jeg mig at henstille til nærmere Overvejelse.

I § 9 er der endnu et Spørgsmaal, jeg skal omtale, nemlig det om Apotekerne, men det skal jeg vente med at tale om, til jeg om et Øjeblik er færdig med mine almindelige Bemærkninger til Sagen. Jeg læser i § 17, at „i alle Sager af mere almindelig Betydning, særlig i alle større Spørgsmaal, vedrørende Lovgivning, Instruktser og Medicinalstatistik, skal Raadet enten indhente skriftlig Erklæring fra Hysici eller, om fornødent, tilkalde disse til et Møde i Kjøbenhavn.“ Dette er altsaa et Forsøg paa at basere en Lovgivningsforanstaltning og andre almindelige Foranstaltninger paa større Tilslutning fra Lægerne, men jeg henstiller, om det ikke var muligt, at Lægerne i større Omfang kunde faa Afgang hertil, at man ikke blot nøjedes med at henvise til Hysici. Vi have, saa vidt jeg ved, flere Steder i Landet Lægeforeninger, i alt Fald er der for Kjøbenhavn og Omegn en Lægeforening, der, saa vidt jeg ved, tæller et stort Antal Medlemmer, og jeg ved ikke rettere, end at der er saadanne Foreninger over hele Landet, vistnok ogsaa med provinstante Afdelinger. Jeg vil henstille, om det ikke var rigtigst i saadanne Tilfælde, som omtales i § 17, om man i Stedet for at holde sig til Spidserne, til Hysici, ogsaa tog Lægeforeningerne med paa Raad, dog det er blot en Henstilling til det eventuelle Udvalg og den højtærede Justitsminister. Jeg tror ikke, at der kan være nogen som helst Betænkelse ved at tage Lægerne med paa Raad i den Slags Spørgsmaal.